

KAPITOLA 1

neděle 30. listopadu

Velké, měkké vločky sněhu vířily vzduchem a snášely se na volné prostranství před kavárnou, kde seděla Angel Greenová a dívala se z okna. Konečně. Už se vážně zdálo, že Vánoce jsou za rohem, i když toho do konce pololetí ještě musela tolik stihnout. Nedočkavě sledovala, jak několik osob v reflexních vestách staví na náměstí kluziště jako každý rok. Hudbu z hitparád, která se linula v kavárně z reproduktorů, chvílemi střídaly vánoční písně a Angel to ani nevadilo. Aspoň zatím ne! Celá scéna byla tak okouzlující, že málem zapoměla na učebnici chemie otevřenou na stole hned vedle rychle vychládající horké čokolády.

„Nádhera,“ zašeptala nepřítomně s pohledem upřeným ven a její dech se srazil na ledovém skle.

„Že jo?“

Angel se otočila na svou nejlepší kamarádku Izzy Carterovou – jenže brunetka si načechrávala kudrny, aby se

hezky kroutily, a modrýma očima bloudila úplně jinde. Angel natáhla krk, aby se mezi obsazenými stolky podívala, co Izzy pozoruje, a zahlédla povědomou postavu v černé kožené bundě. I uvnitř kavárny měl na sobě béžovou šálu, ale Angel musela uznat, že ji ohromilo, jak mu ladí k tmavé pleti a černým, dozadu sčesaným vlasům. Sanj Patel rozhodně byl nádherný. Angel se ale nad Izzyiným počínáním zmateně zamračila. Sanj na jejich školu nastoupil až teď v létě, zato si okamžitě začal – a skoro stejně rychle skončil – vášnivou aférku s Henrym Reevesem.

„Ehm, řekla bych, že Sanj není...“ začala, ale pak si všimla skutečného objektu Izzyina zájmu, když kamarádka vydechla: „Manny. Patel. Jak to, že je víc k nakousnutí vždycky, když ho vidím?“

Aha. Sanjův bratr Manny. Stejně tak nádherný a o dva roky starší. Bylo jí jasné, že Izzyiny šance přitáhnout jeho pozornost jsou mizivé, ale v rámci zachování vánoční nálady jí nechtěla brát naději. Izzy skoro slintala, když sledovala, jak si Manny nenuceně olízl z prstu trochu šlehačky. Podal bratrovi sportovní přílohu nedělních novin, o kterou se zřejmě dělili, a něčemu se zasmáli. Angel si povzdychla. Někdy si přála, aby také měla sourozence, se kterým by mohla trávit čas. Ovšem Izzy pro ni byla něco jako sestra, i když trochu pomatená.

„Zklidni hormon, Izz,“ zasmála se a kamarádka se konečně otočila zpátky k jejich stolu. Angel uhladila stránku knihy, ze které se učila, a vzala do ruky vyřezávač.

„Sama zklidni hormon,“ odsekla Izzy a vylovila z Angelina hrnku mini marshmallow. „Víkend končí, mohla by ses na to učení aspoň na chvilku vykašlat, Ange.“

„Tak zajdi někam s Olou.“

„Nemůžu. S divadlem nacvičují nějaké závěrečné představení, takže...“

„Hej!“

Obě se otočily a sledovaly, jak se Karl, obvykle až příliš flegmatický majitel Šikovného šálku, hrne ke stolu v rohu zklidnit hlučnou skupinku kluků, kteří trochu moc nadšeně pokřikovali nad videi, která jeden z nich pouštěl na svém telefonu z YouTube.

„Promiň, Karle. Promiň, kámo,“ omlouval se jeden z nich se smíchem. Při zvuku toho hlubokého, protivně známého hlasu Angel obrátila oči v sloup. Caspar Johnson. Jeden z nejpopulárnějších kluků na škole. Taky jeden z nejprotivnějších a nejarogantnějších. Její slavnostní nálada se začala rozpouštět.

„Musím se učit, Izzy,“ otočila se zpátky Angel. „Dobře víš, že bez stipendia se na Dunstable nikdy nedostanu. Mají tam ten nejlepší...“

„Program přírodních věd v celém státě, jo, já vím,“ dokončila za ní Izzy s úsměvem. „Taky vím, že za pár let budeš doktorka Angel Greenová, ať už půjdeš na Dunstable nebo ne. Nesmíš být na sebe tak přísná. Je nám šestnáct. Máme se bavit!“

„Zábava nepřipadá v úvahu až do přijímacích zkoušek, dvacátého, kdy se rozhodne, jestli dostanu stipendium,“ opáčila Angel a s úšklebkem si lokla čokolády, která už dávno nebyl horká.

Šťouchla do displeje telefonu na stole a na obrazovce se rozzářila známá tapeta, fotografie Angel a její maminky

Ruth, se širokým úsměvem a tvářemi přitisknutými k sobě. Stejná zářivá, tmavá pleť, stejně tvarovaná ústa a velké tmavé oči... a pak si všimla, kolik je hodin.

„Počkej, to už je skoro pět?“ začala rychle cpát učebnice a propisky zpátky do batohu. „Slíbila jsem mamce, že ji zvednu cestou z práce a pomůžu jí s nákupem.“

Izzy přikývla a vytáhla z batohu tlustou, ošoupanou knihu. Make-up tutoriály a knihy byly její dvě velké lásky. Angel se líbilo, že její kamarádku nebylo jednoduché vystihnout. „Já asi ještě chvíli posedím,“ prohlásila Izzy a očima střelila zpět ke stolu, kde seděli bratři Patelovi, „je tu hezký výhled.“

Angel se zasmála, natáhla si svůj hořčicový kabát a okolo krku omotala huňatou zelenou šálu. Batoh si hodila na rameno a sklonila se k Izzy, aby ji políbila na tvář. „Když to říkáš. Nezlob!“

Prokličkovala mezi obsazenými stolky a zamířila ven na prostranství před kavárnou. Když se ale hnala okolo rohu Šikovného šálku, narazila hlavou přímo do něčího hrudníku a pak ji za ramena popadly čísi ruce a zachytily ji.

„Dík...“ zarazila se a odhrnula si pramen tenkých copánků z očí, aby pohlédla do očí svému tajemnému zachránci. Byly oříškové, po krajích trochu žíhané zeleně a zasazené ve tváři, kterou by někteří mohli považovat za krásnou. „Aha.“ Takže zachránce nakonec nebyl tajemný.

Caspar Johnson se na ni křenil svým obvyklým protivným úsměvem. „Není zač,“ usmál se namyšleně a pustil ji, aby zvedl peněženku, kterou během jejich srážky upustil. Pak ji teatrálně oprášil. „Co Karl přestal brát karty, člověk pořád akorát běhá k bankomatu, že jo?“

Angel bojovala s nutkáním obrátit oči v sloup. Nezajímalo ji, co tady Caspar dělá, a rozhodně nestála o rozhovor. „Hm,“ zahučela nezávazně a ustoupila o krok stranou, „jdu pozdě, mám se sejít s mamkou, takže...“

Casparův výraz změkl. „Aha, jasně, fajn. Pozdravuj ode mě Ruth.“

Angel stiskla rty, ale musela uznat, že to bylo docela milé, i když trochu divné, že Caspar pořád tak hezky vzpomínal na její maminku. Ona a jeho rodiče spolu totiž trávili hodně času, když byly obě děti ještě malé. Casparův otec Oscar býval dobrý kamarád Angelina tatínka. Trochu jí poklesla ramena, jak ji zavalily vzpomínky, bez kterých by se byla obešla. Jak spolu v létě grilovali, jak na sebe ona a Caspar vzájemně stříkali vodu a její maminka se ještě smála, když se je snažila zkrotit.

Dřív byli s Casparem dobří kamarádi. Ale to bylo dávno, dlouho předtím, než zemřel její tatínek a jejich rodiny se přestaly stýkat. Dloouho předtím, než nastoupili na druhý stupeň, Caspar začal být oblíbený a začal dělat, jako by Angel ani neexistovala... Od té doby si jí všiml, pouze když ho jednou nechala, aby si od ní opsal domácí úkol na dějepis, protože se zdálo, že je vážně zoufalý, čímž ji málem dostal do největšího průšvihů za celou její školní kariéru. Angel se otrásla, když si vzpomněla, jaké měli štěstí, že paní učitelku Evansovou rozptýlilo požární cvičení, než je stačila chytit. Caspar se jí nikdy ani nepokusil omluvit a Angel mu to pořád zazlívala. Dobře věděl, jak je pro ni škola důležitá.

Zapomeň na to, říkala si. Je to už dávno, už by ji to nemělo trápit. Caspara to rozhodně netrápilo. Jen ji štvalo,

že byl pořád tak namyšlený. Všechno mu procházelo, proploval si životem a okouzloval dospělé i vrstevníky, jen aby se dostal z průšvihů (nebo naopak do průšvihů). A samozřejmě byl ve škole objektem zájmu všech, kteří nějaký zájem projevit mohli. Angel měla naopak pocit, že ona se musela o všechno prát. Nebyla mezi spolužáky úplně neoblíbená, ale rozhodně nebyla zrovna Kim Kardashianová. Už vůbec ne, když došlo na randění...

„Táhneš pořádný batoh,“ vrátil ji Caspar zpátky do reality a založil si ruce, „asi ti rozhodil rovnováhu, ne?“ zamračil se trochu.

„Někteří lidé se musejí doopravdy učit, Caspare, nemůžeme se spolehnout jen na to, jak umíme pobíhat po hřišti, nebo co to vlastně děláš.“

Caspar si prohrábnul měkké hnědé afro a Angel rozzlobilo, jak známé jí to gesto bylo, když si drobné kudrny sedaly do původní pozice. Tohle dělal, když byli malí. Trochu si svou poznámku začala vyčítat, než se Caspar zase samolibě ušklíbl. „AG, víš, co se vážně musíš naučit? Hodit se do pohody.“

Angel napadlo, kolikrát asi může obrátit oči v sloup než jí vypadnout z důlků. „Měj se, Caspare.“

Obešla ho a on jí na chvilku zastoupil cestu, jako by netušil, kudy půjde, a pak ji konečně pustil.

„Uvidíme se ve škole,“ houkl přes rameno, než zašel zpět do kavárny.

„Jo, jasně,“ zamrmlala.

Pospíchala studeným večerním vzduchem k hospici Modrý zvonek. K mamince do práce to bylo jen pět mi-

nut, ale i tak byla ráda, když se konečně ocitla ve vyhrátém lobby. Za sešlou recepcí zahlédla maminku, která se zrovna bavila s jinou zdravotní sestrou, zamávala jí na pozdrav a s povzdechem se svezla na jednu z oranžových plastových židlí v čekárně.

Zaměstnanci hospice už zřejmě začali s výzdobou, jak se blížil prosinec, ale vánoční řetězy zavěšené v obloucích podél bledě žlutých stěn působily vypelichané a trochu smutně. Angel si nikdy neuvědomila, jak zanedbaně hospice vypadá – pacientům a jejich rodinám musel připadat dost depresivní. Říkala si, že kdyby měla trochu volného času, mohla by tady vypomáhat jako dobrovolnice a dát to tu trochu do pořádku. Jenže při škole a všem tom učení na zkoušky měla sotva čas na sebe, natož na ostatní...

„Ahoj, zlatíčko,“ došla k ní konečně maminka s kabátem přehozeným přes světlemodrou zdravotnickou uniformu. „Můžeme vyrazit?“

„Jo,“ přikývla, vstala, na záda si zase nahodila objemný batoh a odhrnula si z obličeje copánky. Maminka se k ní natáhla a se smíchem ji objala.

„Vím, že nebyly zrovna levné, ale asi by sis je měla sepnout, miláčku,“ ukázala na její vlasy, „neruší tě, jak ti pořád padají do obličeje?“

Angel se ušklíbla, když si vzpomněla, jak si na copánky musela našetřit. Dobrá, možná byly trochu moc dlouhé a trochu nepraktické, jak ji maminka pořád upozorňovala, ale vypadaly vážně dobře. „Je to v pohodě,“ řekla jen napůl upřímně.

Zamávaly na rozloučenou noční směně a skřípajícími dveřmi vyšly ven na mráz. Angel se na maminku zadívala. Pod očima se jí usadily temné kruhy a měla těžký krok. Práce v hospici byla vyčerpávající, to Angel věděla.

„Všechno v pořádku, mami?“ zeptala se, zatímco si lehkou sněhovou pokrývkou razily cestu k supermarketu.

Ruth vyndala ruku z kapsy a krátce Angel za chůze stiskla dlaň. „Ano, Ange. Jen to dnes bylo smutné, nic víc. Jeden z našich pacientů tu s námi už asi dlouho nebude. Pro rodinu je to těžké, hlavně takhle před Vánoci.“

Angel přikývla a také jí stiskla ruku. Věděla, že jí maminka o pacientech víc říct nemůže, bylo to důvěrné. Dokázala si ovšem představit, jak těžké to musí být pro jejich příbuzné.

„Vím, co by ti mohlo spravit náladu,“ usmála se na maminku, když se zastavily před obchodem. „Nakoupíme jídlo na týden, ale mohly bychom si dneska ušetřit vaření a koupit si čínské nudle. Zbyly mi nějaké peníze k narozeninám od babičky Joyce.“

Tatínkova matka bydlela v Ghaně, ale často si volaly, a když došlo na dárky, byla vždy velmi štedrá. Bylo hezké, že měly k tatínkovi pořád takové pouto. Angel se snažila nemyslet na to, že si na něj vzpomněla už podruhé za půl hodiny. Blížily se jeho narozeniny, tohle období bylo vždy těžké. Nadechla se a podívala se na maminku, která vypadala rozpolceně.

„Nechci, abys takhle plýtvala svými penězi, zlatíčko...“

Jenže Angel se už rozhodla. Úplně na jazyku cítila chuť sečuánského kuřete. „Ale já chci, mami. Zasloužíš si to. Já

si to rozhodně zasloužím. Pojd', nakoupíme a cestou domů zavolám do Kantonské kuchyně.“

Maminka se zakřenila. „Jarní závitky nebo dva bych určitě neodmítla.“

„Nebo tři,“ dodala Angel a šťouchla do ní ramenem.

O hodinu později seděly u kuchyňského stolu se stejnými spokojenými výrazy ve tvářích.

„To bylo výborné! Děkuju, miláčku. Je mi daleko lépe,“ poděkovala maminka a vstala, aby posbírala talíře a prázdné hliníkové krabičky od jídla. Odnesla je do dřezu, a jakmile se otočila, rozsvítla se na obrazovce jejího telefonu zpráva a mobil zacinkal. Angel nechtěla vyzvídat, ale zmateně se zamračila, když se na obrazovce objevilo neznámé jméno – Victor? Její podezření ještě vzrostlo, když se maminka honem obrátila k telefonu a usmála se, když si zprávu přečetla. Tenhle výraz už viděla. Na poblázněné Izzy, kdykoli si našla nový objekt zájmu. Je možné, že maminka s někým chodí?

Angel si nebyla úplně jistá, co si o tom má myslet. Co táta umřel, byly samy. Angel nevěděla o tom, že by maminka někdy s někým chodila, a nebyla si jistá, jestli se jí na to chce zrovna zeptat. Protáhla obličej při představě, že by se mamince vážně někdo mohl líbit, a pak rychle zadoufala, že si toho nevšimla. Třeba by jí prospělo, kdyby se měla na co těšit. Aspoň jedna z nich by měla nějaký milostný život.